

Izbaja
1. in 15.
dan vsa-
cega me-
seca.

ZVON

Večja
za celo
leto 3 gl.
za tri
mesece
1 gl.

Lepoznanski list.

Leto 1.

Na Dunaji 15. januarja 1870.

List 2.

Cvét brez sadú.

1.

Ti boš, kar si zdaj, ostala,
Jaz pa enkrat bom gospod,
Ti domá boš prebivala,
Jaz bom hodil, bog ve krod?

In ko v daljnem, tujem sveti
Mož bom pameten postal,
Med najlepšimi dekleti
Bom žené si poiskal.

Ali živel bodem srečen,
Ali pa si morda ž njo
Bom nemir nakopal večn;
Kdo že zdaj bi vedel to?

Ti pa tiho boš odcvela
Med domačimi ljudmi,
Od ljubezni vse imela
Sam spomin boš srečnih dni!

Če odhajam v daljno mesto,
Vem, da záme se bojiš,
Dobro vem, káj, serce zvesto!
V tihi žalosti terpiš.

Ali vendar ne prelivaj
Grenkih mi zato solzá,
Zadnje še trenutke uživaj,
Roža mojega sercá!

2.

„Ti si rožica cvetoča,
Ti zelen si rožmarin!“
Poje zdaj ljubezen vroča,
Pesem sladkih bolečin.

Roža pa se bo osula,
Zvenil boče rožmarin —
Vsa ljubezen bo minula
Brezi serčnih bolečin;

Ž njo pa vse presladke náde
Pogube se v teku let,
Kakor rosa, ktera pade
In preide z jutrom spet.

Sama pesem bo ostala,
Ki ti zdaj budi solzé,
Svetu bo oznanjevala
Tvoje blaženo ime.

3.

Pojdi sem v naročje meni,
Pojdi semkaj brez strahu!
Bele pa roke okleni
Okol mojega vratú!

Med poljubi iz očesa
Naj ti zginejo solzé,
Med smehljáji pa slovesa
Tvoje čaka naj sercé.

Saj takrát po moji zgubi
Boš jokala se na glás,
Kadar níkdar več se k ljubi
V tiho ne povernem vás.

Fr. L.

Zorin.

II.

6. julija.

To pismo Ti pišem v postelji, pa le nikar nič hudega ne misli. Včeraj sem se malo prehladil — jutri pa mislim, bom že zopet po konci.

Zdaj imam narboljo priložnost, da Te nekoliko seznanim s svojim domačim življenjem. Stanovanje imam tako, da boljšega mi Ti sam ne moreš želeči. Skoraj v sredi mesta, komaj četert ure od mojega Louvra sem se naselil v velikem hôtel garni. Njegova lastnica, moja gospodinja, vdova v narlepši starosti, „entre deux âges“, kakor pravi dobro Francoz, vlada ga z veliko umnostjo in modrostjo. Lepo jo je gledati, ko na svojem prestolu sedé, kakor kraljica Elizabeta, carica Katarina, ali cesarica M. Terezija, zapoveduje svojim podložnim, svoji družini, vse vidi in sliši, vse vodi in vlada. Za vse svoje gostove skerbi po materino, posebno pa je vzela v svoje varstvo mene, ker morebiti vidi, da sem ga narbolj potreben. Pervi dan že me pride v sobo obiskat, poprašuje me, kako sem s hrano in postrežbo zadovoljen, — od kód sem, kako je pri nas domá, ali mi še starši žive. Ko pravim, da nimam več očeta ne matere, bralo se ji je res na obličji, da me miluje. Kako mi je všeč Pariz, ali se mi ne toži po domu, imam tukaj kaj znancev — i. t. d. In vse to poprašuje s tako prijetno radovednostjo, s tako skerbno prijaznostjo, da ji človek z veseljem odgovarja. Na zadnje me je povabila, če mi je dolgčas, če kedaj ne vem kaj početi — naj pridem le k njej.

Zakaj Ti pravim vse te reči? Veseli me vselej, kadar najdem človeka, ki mi ni iz gole samopridnosti, ampak iz dobrega serca, prijazen. In tej ženi se res vidi, da ne gleda samo na svoj dobiček; vesela je, če vidi svoje gostove vesele in zadovoljne. To je njena skerb, njen ponos.

Ko je slišala, da sem danes v postelji ostal, nima že celo miru; komaj sem jo potolažil in pogovoril, da mi ni nič; res záme skerbi kakor mati za svojega otroka. In kaj bi tajil, dobro to dé človeku, ki je daleč od svojega doma, sam med neznanimi tujimi ljudmi.

Zdaj je tudi čas, da Ti odkrijem skrivnost, ki mi že dolgo časa teži serce. Storil sem namreč že perve dni znanje, katero tudi ni, kar si boji. Tako daleč sva že, da mi ne bo moč nazaj. — Naša gospodinja ima hčer — obrazek ima, kakor angelj; velike črne oči, temnokostanjeve, skodrane lasce, — živa je in berhka, kakor gorska serna — pravo ljubeznjivo cigansko dete! Stara je — 9 let in ime ji je Evelina! Pozdravljal sem jo nekolikokrat, ko sem jo srečal v veži ali na stopnicah, — ko je bila že menj plašna, tudi pobožal, in na zadnje na čelo poljubil. Veš, da imam posebno veselje do otrók; rad se z njimi pogovarjam in igram; tudi otroci se me čudno hitro privadijo. Tako sva tudi z Evelino že vélika prijatelja. Kadar pridem domú, prileti mi vselej že od daleč naproti; ko se pripognem, da bi jo poljubil, oklene se me okrog

vratú in da mi tak krepak, serčan poljub, da kar zazveni po vsej veži. Če se ji pa zadosti hitro ne pripognem, stori mi z roko tako nepopisno, zapovedljivo znamenje, da se človeku ni moč ustavljati. Mati jo je karala iz početka, kakor mi je sama pravila, da ni spodobno, obešati se tako na tujega gospoda, in da tudi meni ne bo po godi, če vedno leta za menoj. Pa prosil sem matere, naj jo le pusti, da me obišče, kadar me hoče, zmerom mi bo ljubó. In zdaj že njo samo veseli to najino prijateljstvo. Tožila mi je namreč, da, kakor je živa, ima vendar časi trenotja, ko je vsa tiha in otožna; to pač zató, pravi, ker nima prave družbe, in bala se je že, da bi ne škodovalo njenemu zdravju.

Ne morem ti dopovedati, kako veselje mi je, pogovarjati se s tem nedolžnim, umnim otrokom. Neka posebna simpatija me vleče do nje, in ko povzdigne časi molče proti meni svoje velike tamne oči, spreleti me neko čudno, sladko čutilo. Pa to samo časi — po navadi je živa in vesela, pa radovedna, kakor sraka. Vse jo mika, vse bi vedela rada — in ne neha — prav po žensko — da nazadnje vse izpravi iz mene, kar hoče. Natanko vé vse moje domače zadeve; tudi Tebe že zna po imenu in postavi; izprašala me je na tanko, kakošen si: ali imaš brado, kake lase, kake oči? itd., da sem bil res časi v zadregi. To pa ji nikakor neče iti v glavo, zakaj sva se ločila, če se imava tako rada. Ako ona koga rada ima, pravi — hoče vedno biti pri njem. Moral sem ji obljubiti, da Ti bom pisal, da prideš semkaj; rada Te bo imela, pravi, kakor mene; ne — mene vendar še malo rajša — in skerbela bo že, da Ti ne bo dolg čas!

Ko enkrat najde mojega Preširna na mizi, odpre ga, nabere usteca, kakor bi hotela žvižgati, ter začne polagoma, strahóma; „strúne, mílo se glasíte“ . . . pa kakor bi se bila spekla, hitro odneha — pogleda me, in ko vidi, da se na smeh deržim, vpraša malo razžaljena, ali je to laško ali angleško ali latinsko ali kaj, ker nič ne ume? Ko ji povem, da pri nas domá tako govoré, vpraša me dalje potolažena ali se tega jezika tudi otroci v šolah uče? Pravim jej, da ga govoré tudi domá v delovnik in praznik, posebno lepo pa deklice! Zdaj pa hoče po vsej sili, da moram tudi njé učiti tega lepega jezika. Povedati ji moram zdaj to, zdaj to, in vse si zapomni. Izgovarja čudo čisto in lepo, le malo boječe; počasi izpušča besede iz ust, kakor bi se bala, da se jej katera ne stare. Včeraj, ko pridem domu, pozdravi me glasno: „dober dan, moj dragi!“ Čudno mi je segel v serce ta pozdrav, slišan na nenavadnem kraju. Te besede je bila izpeljala nalašč, kakor sem se spomnil pozneje, prej tisti dan iz mene posamezne, potem pa jih je združila in zvezala tujcu v prijazen pozdrav. Poleg tega tudi pojeva; jaz jo učim naših narodnih, ona pa mene francozkih pesmi. Tako prijeten glasek ima, da bi jo človek zmerom poslušal.

Danes, ko sem ostal v postelji, že celó ne vé, kaj bi začela. Znešla mi je vkup vse svoje bukve, podobe, punčike in igrače, da bi mi ne bilo dolg čas tako, da je soba polna tega drobiža. Pravi, da me bo ona sama ozdravila, drugi nihče ne; in res ne dá nikomur, da mi prinese le

kozarec vode. Zdaj me je popustila za malo časa, ker jo je mati poklicala; predno pa pojde spat, prišla bo že še pogledat, in mi voščit lahko noč!

Zakaj Ti pa tako na tanko razkladam vse te otročjestvari, dragi moj? Za to, da vidiš, da se Tvojemu prijatelju dobro godi, in da ničesa ne pogrēša — razen Tebe!

8. julija.

Kako me je razveselilo Tvoje pismo, tega Ti ne bom pravil! Tako se je, mislim, veselil Noe, ko je zagledal golobčeka z oljkinu vejo v kljunu; kakor sem se jaz, ko mi je prišlo prvo znamenje Tvoje ljubezni po mojem odhodu.

Kakor je videti, nisi preveč nezadovljen z mano, vsaj ne zmerjaš me prehudo, kakor je sicer Tvoja navada. Saj sem pa tudi priden, da je veselje! V Louvre sem se res zaril, kakor praviš, pa nič se ne boj, vendar zraven ne zabim zlatega dpéva.

Ogledoval sem po 2—3 sobe na dan, in to je bilo dobro, da sem začel od pravega konca, sicer bi bil morebiti videl eno samo podobo. V eni sobi namreč, „salon carré“ imenovani, so zbrane narlepše podobe vseh časov in šol. Ko danes stopim vanjo, na prvi pogled zagledam podobo, ki sem ji dejal: Ta je! Koliko sem dozdej videl lepih podob vsake versté, glédal sem jih, čudil se njih lepoti, in dejal: kako lepa podoba! Kar pa gledam zdaj, to ni podoba, tó je misel, — in pa kaka misel! ki jo je umetnikova duša vdihnula na platno; — to je sveto čutilo, ki se je vpodobilo in vidno postalo nesvetim očém. To je molitev, izdihljaj proti nebu! —

Dobro Ti je znapa, in ní ga morda človeka, da bi je ne bil videl, takó ali tako ponarejene: meni je bila že narljubša izmed vseh Marijnih podob, ko sem jo videl prvič v molitnih bukvicah. — Znaš zemljé proti nebu plava, luno pod nogami; roké ima sklenene na persih, oči zamaknene v nebó, nad glavo zvezduo krono, kakor svital oblak jo obdaja angeljev truma!

Táko je gledal deviški apostelj, učenikov ljubljeneec, v sedma nebesa zamaknen, ko pravi: In prikazalo se je veliko znamenje na nebu, žena sè solncem oblečena, z luno pod nogami, na glavi pa je imela krono iz 12 zvezd. — Táko je moral gledati tisti cerkveni oče, ki je prvi začel učiti, da je devica brez madeža spočeta. Videti bi hotel razuzdanca, ki bi pred to podobo mogel ziniti gerdo besedo! Ali je bil Murillo pobožen, ali ne, tega ne vem; gotovo pa je bil pobožen takrat, ko je délal to podobo. Takó noben svetnik ni častil svoje kraljice!

O srečen umetnik, kateri more tako vtelesiti svojo misel! Nehotoma človeku pride na misel, da primerja to podobo z Rafaelovo Madonno Sikstovo, v Draždanski galerii, ki sluje po vsem svetu. Da Ti naravnost povem svojo misel — Rafael je gotovo večí umetnik, kakor Murillo, vsaj bolj sluje, in tudi slavno njegovo Madonno, če se ne motim, svet stavi nad Murillovo, vsaj slikarji; pa to je ravno; jaz nisem slikar,

sè srcem, pripusti mi to besedo, bolj gledam, kakor z očmi — in
„sodnik mi je srcé!“

Lepa je Rafaelova mati božja, lepa nad vse žené, — sveta je in
čista; ali take si moje serce ne more misliti njé, ki je „pribežališče gro-
šnikov,“ ali pa, da bolj posvetno govorim — ženski ideal. Ko sem stal
pred njo, zdelo se mi je, kakor bi me ostro gledala in govorila: kako si
upaš ti, grešni zemeljski sin, pred moje sveto obličje!

Boris Mirán.

Bl a g o r.

O blagor možu, ki ne gane,
Ne zmoti ga podoba lepa!
Bridkosti serčne so neznane,
Neznana mu ljubezen slepa.

Svobodo zlato si ohrani,
In sveti mir, — pogled device
Preljubeznjive ga ne rani,
Ni tenka rast, ni cvetno lice.

Oko se iskri mu veselo,
Ko solnce, luna, zora sije,
Vedri ga log, cvetie kerdelo
Šumečih gozdov melodije. —

Med vednim upom in brezupom
Trepeče, kdor se upijani
Iz kupice nalite strupom,
Ki v sebi ga ljubezen hrani.

Ne svetijo mu zvezde jasne,
Stezó mu noč viharna skriva;
Svečava upanja ugasne,
Preté mu brezna pogubljiva.

Za éno ves podoba gine,
Doseči nikdar je ne more;
Plamen ga serčnih želj ne mine,
Ves dan, vso do'go noč, do zore.

O blagor njemu, ki ne gane,
Ne zmoti ga podoba lepa!
Neznan mu strup je bridke rane,
Ki vseka jo ljubezen slepa. —

Pri Jerneji.

Na vertu pri Jerneji
Sinoči sem sedel,
Pijačo, jed pred sabo
Na mizi sem imel.

Prišla je hči najmlajša,
Od nje sem slišal jaz:
„Zoránova je bila
In strijček nje pri nas.“

Ko čul sem drago vaše
Izrekati ime,
Potresli se mi udje,
Potreslo je serce.

Dekletce vse nedolžno
Ljubezni še ne zna,
Za slavec, za sternađe
Edino skerb ima.

Pogleda me nevedno,
Zakaj vès trepetam,
Zakaj oči povešam,
Besed iz ust ne dam?

Jaz menil sem, da ona,
O tebi govori;
Pozneje čul, da sestra
Tam bila je, ne Ti! —

Kamenski.

Obrazi iz narave.

I. Po zimi.

(Dalje in konec.)

Krivo bi bilo soditi, češ, da razen obrazov in prizorov, ki morajo zares v srce boleti človeka, pa bi po zimi nikjer ne bilo tudi milejih. Ozmimo se le malo na kmete. Tam okoli kmetovega domovja se za družih letnih časov še zmeraj zadovoljneje in veselše živi, kakor kje drugej; pa tudi po zimi, ko snežena odeja vsevprek pokriva tovarišča, koder je malo popred komaril žuljavi ratar, v potu svojega obraza, od svita do mraka, in zdaj le ozke gazi od veže do veže rujavo čertajo beli zapad, nahajamo le v kmečki hiši tisto prijazno in mično življenje, ki vsegdar tako ljubo vabi človeka v svoj pohlevni, dobrodejni krog.

Zunaj sneži pa prezeba in skoraj nikjer ni čuti glasú; v topli stanici pak ti kraljuje, rekel bi, prava vesela pomlad. Mlada dekleta iz sosedja sedé naokoli bele mize javorjeve sebi in domačim predicam za kratkočasno družčino. Ene, ki uméjo na takih bučah klinčati tanke mrežice, veselé se nedelje, ko bodo tako lično zavezale mrežasto pečo verhi glave, da bo vsakemu fantu bôdlo v oči; ene, ki pletó kite za slamnike, vgibajo, kakošne svilnate rute bi si kupile, kedar za toliko denarja prodadó kite, in ene, katere si po pohlevnem zaslužku ne morejo obetati bog vé kakega lišpa, pretresajo jih, katera iz vasi pak je gorša — brez tistih nečimurnih, somenjskih pajčevinj! Pa ravno, ko ta sitna razprava že žuga rezen razpor vneti med hčerami Eve, spomni se v pravem časi še dekla, ki je pričkanju najmenj nevarna: da bilo bi pač pametneje katero zapeti. In vse so hitro pri volji:

Pojte, pojte drobne tice,
Razpodite se meglíce,
Da posije solnčice
Na moje drobno serčice.

Rudeče-lisa tašica pa ljubo skaklja tam po tleh ter časi pa časi privzdigne glavico in tiho požgolí; višnjevati berlez pa kar molčé zabija bučine pešké v poknje in svoji zimski tovarišici le luščine privošča.

Toda posebno na večer, pri berleči leščerbi, vname se tù notri še le pravo živahno tveganje in kratkočasno, različno družbovanje. Vsakako toraj menimo, da častitemu bralcu ne bo žal, če gre z nami v kmečko hišo zimskega večera v vás.

Topla sapa nas objame, ko vstopimo. Od velike peči, v kateri debel panj telí, puhti krepka gorkota. Kaj pak? Vnè severna burja tako rezno žvížga in tuli okoli voglov pa mete sè snegom!

Večerjo smo že zamudili. Berač, ki bo nocoj tù na režénem otepu prenočil na tleh, poobelil je krompirje in pozajél mlečni ajdov sok: kolikor je obojega družini ostalo. Naj mu le tekne!

Razen dveh vasovalcev, sosedovega sina in starega gostača iz bajte, ki sta tudi nocoj prišla malo na prejo' po starodavni navadi, je

domačih že vsaki pri svojem delu. Ženske za kolovrati okoli omizja predejo: gospodinja prazno predivo, hči in dekla pa hodne kodelje in tulje. Pa nobena ni ročnejša predica, kakor domača dekle, katero so mati učili. Ona najurnejše goni kolo in njej tenka in dobro sesukana nit izpod perstov najhitreje dersi na vreteno. Saj pa tudi lahko! Fant zraven nje ji iz češminovega lesa nareja umetno in pomenljivo izrezljano kobilico za na repetalko, in že ta predpust pak jo popelje srečno h poroki. Vsi vedó to, nobeden pak, kako tiho srečna sta zdaj-le oba, kako rahlo in dobrodejno jima je pri serci! On ji skrivaj pomižuje izpod čela; njo pa le sramežljiva rudečica obliva, le vročina sprehaja. Kako vendar res, da bi ga reva ne ljubila! Vsaka iz vasi bi ga rada; ali on snubi in hoče pa — le njo!

Zdaj pa človek deklo poglej, ki pravi, da nobenega noče, in raje tercijsko rašovnjo nosi! Kako dolgočasno se ji zdeha in dremlje! Preja se jej le ukrotiči, le uterga. Kolo se leno in pusto verti, kakor namazano sè smolo. Najraje bi katero zapela od „deviškega stanú“, ali nastavljala vganjke, ali pa pogovarjala se, kaj se je komu sanjalo: da bi stavila in téрно zadela. Ali nocoj se ji nikedo neče pritekniti. Tedaj pak zagoderinja nad hlapcem, ki sè serpačo cepi borove terske: češ, da predebele, ki ne bodo rade gorele! — ki bi pa vendar tudi njej pogrele serce, ko bi ji svetil on ž njimi, méni šegavi hlapec.

Pri peči stara mati, sključena v dve gubi. Zraven njih črna muca čepi. Oči se ji svetijo, kakor dva ogla. Časi z repom malo pomaje, kakor bi jo kaka prijateljska misel obhajala, pogleda v starko in tiho pomijavka. Pa kmalu spet zamiži, sem ter tje votlo pogerči, kakor bi se ji od mišje luknje sanjalo, potlej pa — tudi po svoje malo poprede.

Le otroka, samosrajčnika, tega je po celi hiši dovolj. Zdaj materi išče metlinove kobilice tam po vseh kotih, ko sami ne vedó, kam jim je odskočila; zdaj dekli maže notri po vseh tečajih kolovrat, ko sama ne vé, kje ji tako zoperno cvili: zdaj jej na iglo natika na obeh konceh telečo tersko, da se dela verté žarjavo kolo; zdaj očetu, ki tam pri kraji vijó prejo z vretén, pogoni malo motovilo, zdaj jim že v tretje prinese prižgano teršico, da zapalijo pipo, ko tudi sami ne vedó, zakaj jim nocoj kar ne vleče in kar ne gori, in zdaj potegne dremotno muco s klopi na tla, pa jo za rep nekterokrat povlači po hiši gori in doli, ki sicer malo hlasta in škerblja s parklji po tleh in pač nevoljna nekoliko godernjavska, pa vendar-le poterpi v božjem imenu, češ, „ker smo domači“. Saj mu je že nekterokrat posnela kašo pri kraji, pa mu jo bo še!

Otoraj stari gostač natlači svojo kratko in osmojeno pipo tobaka očetu iz mošnjaka in enkrat debelo pljune po tleh. Potlej začne pripovedovati svoje zgodbe in storije: kako so ga óna leta tiste večše slepile in motile po noči, kako ga môra tlačit hodila; kakó se je, „spomin“, kakor bel pèrt, vlekel pri mesečni noči mimo njega in dejál, kakor bi pesek vel po jelšji, tačas, ko je umiral ranjki Pomèk; kakó se mu je, „ta hudi“ glasil, ker je po večernem zvonjenji žvižgal na perste; kakó kvaterno noč „torka“ pride na kolovrat gonit kolo, če se motvoz ž njega ne

sname; kakó so si nekje necega večera toliko časa nastavljali vganjke, dokler se je nekaj tacega, tako grozno neznanega, debelega in kosmatega kar na tihomo in samo od sebe privalilo v hišo: da nihče vedel ni, kaj, itd.

V tem pak je mali dečák v sami srajci pustil muco, kjer je, in drugo vse, ter molčé zlezel k stari materi na klop. In tih pa miren se stiska v kotiček, pogleduje plašno pod klopí, kjer je tako čudno černo pa tema ter vleče nožice k sebi in pod sé, da bi ga 'strah' za pete ne zgrabil. Celo odraščeni hčeri je tako nekako tesno pri serci. — Ura na steni kaže na polnoči: vasovalca sta voščila lahko noč!

Toda tudi izven kmečke hiše človek po zimi srečava prav prijazne prizore.

Kedar megla tisto svitlo ivje popne gori po golem drevji: kako te nežne igličice mično molé in nekako dobro dejó očém! Saj se človeku skoraj dozdeva, češ, da hipoma se je povernila ljuba pomlad, ki se svojim bliščečim krilom ogrinja zemljo kakor bi povsod le cvetelo vse! Vendar ta sladka zmota ravno tako mahoma zgine.

Glej le tam — sení! Ta vprega velja vendar samo le za po zimi. Pa to je tudi prav kratkočasnega kaj. Kakó to tihoma teče, kako lahko in gladko derči po snegu vsevprek, po tiru in celem. Še stopinja se konju ne čuje; pač pa zvonci bringljajo in žvenkljalo sém in tje po cestah. Ali tam gori, okoli poslopja, — ledena sveča pri sveči! Kako ti svitli žvenkeljci zalo zobčajo slamnato ostrežje! In tam za voglom — bos in razpet dečák, z očetovo polhovko na glavi! Kako ga zebe! Kako ta zmerzljinec napihuje porudečena lica in sope v svoje malo periščice, ter — preži tje pred skedenj, kamor izstradani tiči priletavajo berskat po plevah: kedaj se mu bo kak rumen sternač na žimnico vjel! pa navadno le 'ščinkovca vjame — na nasek,' ter z oslovskim kašljem pririga v hišo za peč.

Pa dolgo ne bo, da se bo pridružil gruči paglovcev, ki se kepajo in eden drugemu sneg tlačijo za srajce; ali drugi tropi-le na bregu, ki valiže vali po južnem snegu navzdol, da spodej dela možice iz njih: ali ondí na rebri oni kopici-le, ki se je ravno otvorila na sení, spustila navzdol — prekucnila in se vsaki z radostnim vikom in krikom v dno pripeljal — po ritki!

Kaj so proti tem tisti umetni dersači po mestih? Lej še vredno ni, da bi se takemu pošten človek smejal, kedar spoderkne in stegna pomolí od sebe. Alí celo tista gospodičina, ki se po dersiščih zijalom izpostavlja in ponaša: kako spretno zna vbirati z nogo. Bógme prijatelj! to bi bil kaj dersljiv zakon s tako modérno polovico! Taka, ki po taih spolzlih potih rada zahaja — kako lahko bi utegnila še moža spraviti — na led!

Pa vendar še vse boljše velja naša maiomeščanka, ki po zimi čedno pri kraji v sobi sedi in čez okno vèn gleda, željno pričakovaje: kedaj že pride cvetna pomlad, ali vsaj vendar — predpust!

J. Ogrinec.

Pisma iz Rusije.

I.

Altri paesi, altri costumi.

Ubi bene, ibi patria! S to prislovico si me preobračal v stari naši Ljubljani ti, sivi starček, mene po tvojem mnenji na vse veke izgubljenega, takrat mladega fanatika. Kakó si mi govoril na serce, ti cesarsko-bradati moj starček, da je največja nespamet ljubiti svojo domovino po novi šegi, da si se ti vselej lahko ločil od nje, da si na „Ogerskem,“ „Hervaškem,“ „Poljskem“ za cesarske denarje dobro jel in pil. In nikedar nisi pozabil končati spreobračevalnih svojih poskušanj z očetovskim posvarilom, da ljubezen do naroda ne redi, da človeka ne spravi „naprej.“ In kot argumentum ad hominem pogladil si tū svoj ne z domoljubjem prirejeni trebušček. Marsikedar sem te spravil sē svojo terdovratnostjo celó v malo jezico, ko sem ti z mladostnim navdušenjem terdil, da iz Savla Pavel jaz nikedar ne bodem. A v svojo sramoto ti moram priznati: enkrat bi bil vendar skoro želel biti ti, in sicer te dni, ko sem zapuščal domovino, ko sem se napotoval s tovarišem B. v daljno Rusijo. Kako bi bil lehkega serca ločil se od svojih ljubih domá, kako bi bil vesel poslovil se od tovarišev študentovskih let na severnem kolo-dvorn dunajskem! A tako sem si pač sam kriv, da je bilo serce nekako čudno težko, ko se je hlapon pomikati jel, ter tovarišev pesem: „Hej rojaki“ zmerom bolj se zgubljala v daljavi.

Bila je lepa mesečna noč, ko sva se s tovarišem ločila od lepega, živahnega Dunaja. Bolj in bolj je zginjavala neštevilna množica lučic, ki razsvitljujejo to velikansko mesto. Nazadnje se je videl le še ognjen pas na obzorji, kakor pri požaru, in tudi ta je kmalu zginil. Pred nami se je razprostiralo rodovitno moravsko polje, ki je že tolikrat pojilo se s človeško kervjo. Tū je tekla kri češkega Otokarja, ki je bil vzajemnost slovansko vsaj v sedanji Cislajtanií doveršil, ko je Rudolf privrel nad-i sē svojimi nemškimi četami in tū ustanovil temelj moči habsburške rodbine. Tū je Napoleon zmagovito praznoval nad vpornim vnukom Rudolfovim obletnico svojega carovanja. Od kervavih bojov mi odverne misli stacija Uherské Hradište. Saj ne daleč od tam je Velehrad, kjer je stalo blagodejno ognjišče za drugi boj za slovansko omiko, kamor še dandanes roma hvaležni slovanski narod čestit solunska brata.

Iz teh in enakih misli izbudi me moja družčina. Družčina je na dolgi poti važna reč, in jaz sem bil že prej na tihem izdihnul po dobri. A žalibog, tihi izdihljeji pomagajo malokedar, vsaj meni niso. Moja, ali bolje najina družčina je štela dva žida, poljskega in moravskega, in židinjó. In moram izpovedati se velike svoje slabosti, da se židovske družčine vselej nekako preplašim. Neka slutnja mi veli, da bom gotovo kaj neprijetnega doživel v njihovi družčini, in ni me še žalibog nikedar prevarila. Moravski jame naju tako neslano natančno izpraševati, da mi je berž odgnal vsako drugo misel zunaj te, da bi naju skoraj zapustil;

poljski je pri tem izpraševanju delal take nerazumljivo čudne obraze, da ga je celo moravski poprašal, je-li ga nemara grize? Misliš si morebiti, čestiti bralec: zavsete težavete je pa odškodavala židinja. Alitaje bila stara, strašno odurna, in je vedno kašljala, ter tako gotovo prebudila me, če sem oči malo zatisnil. Edino to me je tolažilo, da naju vsaj v Krakovem otroka očeta Abrahama zapustita. Komaj izstopiva v Krakovem, izveva, da so naju predaleč zapeljali, da bi bila imela prej izstopiti, in da morava udati se osodi, in čakati do drugega jutra.

Ta po eni strani neprijetna dogodba, dala nama je priložnost pregledati staro kraljevo mesto, Krakovo. Da mesto zasluži priimek starega, vidi se koj pri uhodu. Na pol poderto ozidje kaj žalostno pozdravlja popotnika. Spremljevajoči naju postrežčik, raztergan in umazan žid, nama razloži, da so te podertije žalostni spomini 48. leta. Da žalostni, in ne samo za Poljake! Kakor električna iskra šinila je tū po Evropi iz Pariza čez dolgo časa zopet ideja vsestranske svobode. Kako so gorela mlada serca za njo, kako so v mladostni tej pijanosti hvalili jo za veke pridobljeno! In kako kratke so bile te lepe sanje, koliko skrivnih rok se je združilo, da so zadušili mlado drevesce. In mladeniči, ki so se na barikadah bojevali za svobodo, postali so možje, ki le prevečkrat sumljivo kimajo z glavo, če jih opominjaš onega časa. Sram jih je, in to je še najhujše. Drugi so dobili celo kermila deržav v roke, in so postali bratje onim, ki so jim nekedaj kričali: križajte jih!

Kakor pri uhodu, zdelo se mi je Krakovo nekako žalostno tudi potem, ko sem mesto nekoliko ogledal. Sēm je pribežala zatirana poljščina, tū našla v najnovejšem času celo na vseučilišči zadnje zavetje, v kraljevem Krakovem ima se gojiti fenis Poloniae, kakor se nadejajo najiskrenjeji Poljaki: in vendar vsaj jaz nisem mogel najti sledu poljskega elementa drugej, ko na dveh, treh mestih. A tudi ta mesta mi niso mogla vterditi vere v poljstvo: videl sem tam spomine davno preteklih dni. Na nekem oglu so viseli faksimili podpisov poljskih kraljev, iz latinskih listin, a ni se menil nikedo za nje. Dolgo sem stal sam pred njimi. Sredi precejšnjega terga stoji starikavo poslopje, ki očevidno razpada. Skozi in skozi pelje velika veža; neki žid mi pove, da je to bila mestna hiša. Čudno se mi je zdelo, prav zbolelo me je, zakaj so se tam, kjer so se nekedaj shajali ponosni očetje kraljevega Krakovega, sedaj vgnjezdili branjevci. Tretji spomin nekedanje Poljske sem našel v cerkvi na gradu. Dva starčka po zunanjem najberž invalida, nama odpreta rako, kjer leži nekoliko poljskih kraljev in kraljic. Kako je majhna! Tū torej, mislil sem nekako ginjen, tū v tej ozki raki počivajo ostanki kraljev in kraljic, ki so nekedaj videli še ponosno cvetočo Poljsko v vsej njeni sijajnosti in slavi. Ne, tam na strani stoji grob moža, ki že ni videl slave Poljske, moža, ki je umiraje bajè klical: finis Poloniae: tam počiva Kościuszko.

Obhodil sem lepo število cerkev, ki jih je v Krakovem prav veliko, tako, da je mesto dobilo pravično ime družega Rima. Znana pobožnost poljska se je videla zares povsod. In videl sem, česar sem davno

želet, Poljakinje podobne onim, ki jih je Arthur Grottger tako nepopisljivo narisal v svojem delu »Varšava« in »v solzni dolini«. Černo oblečeni ste klečali dve mladi v stranski kapelici. Čeravno obrazov nisem mogel videti izperva, kazal je vendar pripogngen stan, nagnena glavica, sklenjene roke, tako gorečo pobožnost, kakoršine še nikedar nisem videl. Sklenil sem pričakati konca njune molitve, da bi ju videl v obraz. A čakal sem prav dolgo. Morali ste kaj prav imenitnega prositi Bogá. Nemara ste molili za Poljsko? Dà, saj ženske tega nesrečnega naroda slovó po vsem svetu, dà ni bolj vnetih domorodkinj. Spomnim se tù našega ženstva, ki ga pravo za pravo nemamo, in serce me je zbolelo. Nazadnje vendar za čakanje plačilo dobim, če tudi le polovičino: klečeči vstaneti in stopiti proti meni. Videl sem v lice samo eno, ker druga se je berž zakrila z naličjem. Obraz ta bolj suh ko polen ni bil ravno krasen, a veliko, čudno žareče oko, ki se je za trenotek obrnilo v mojo stran, pridavalo mu je nekaj tako posebnega, da sem moral priznati: iz tega očesa se sveti velika, čista duša.

Posebno hudo pa mi je bilo v krakovskih cerkvah, da je skoro v vsakem kotu sramožljiv ubogi, sicer čedno opravljen, prošé proti nama molil boječo róko. Sploh je za Krakovo karakteristično dvoje: revni in pa židi. Posebno ti nadlegujejo tujca, ponujaje mu raznih reči, kakor delajo židi tudi na Dunaji; samo v tem se odlikujejo krakovski, da so še bolj sitni, in da celó ženske stojé po ulicah in tujce nagovarjajo, da bi jim menjale avstrijski denar na ruski in narobe.

Po vsem tem ločitev od Krakovega ni bila težka. A čem bolj smo se bližali meji, tem težje je postajalo serce.

Dr. Celestin.

Drobne pesmi.

4.

„Izvedavo dèkle,
Kaj me tako gledaš,
V mé poglede vsajaš,
Ter mi z lic izvedaš?“ —

Gledajo pa náte
Ker je volja mene;
Pa naj tvoja volja
S tebe glèd odžene.

„Lejte, ker mi dal je
Bog oči, da gledam,
In so moje, pa jím
Toraj zapovedam.

Ali z lic ti vidim,
Da si volje bore,
Ki mu gleda náte
Braniti ne more. —“

Pa bi bilo čudno,
Ako nepokorne
Ne bi na povelje
Gledale pozorne.

Dekle imam voljo,
Ki je volja moja;
Ali k ljubu bodi
Vendar volja — tvoja!

5.

Lica ljubice rudeče,
Kakor vertuica so barve,
Pa tak rada ljuba zoblje
Sladkosoke pomaranče,
Da na teden jih pozoblje
Za dva, tri rumene zlate.
Jaz pa nosim rad jih semkaj
Z vekomaj zelene Laške,

Izpod modrega obnebja,
Nikdar skritega v oblake;
Ker jo rad imam ko pomlad
Višnjeve vijole krasne.
Saj je ona solnce moje,
Ki vse raznobojne žarke
Na mladost razliva mojo,
Da vesela spešno raste. —

M. Valjavec.

S o l.

(Govor v veseli družbi.)

Očitalo se mi je, in žalibog! po pravici, da so mi le bolj mari lepoznavske, kakor pa učene, vednostne reči, da sem nekako fantastičen, nepraktičen v življenji, govorjenji in pisanji. Jaz pa nisem svojeglav, termast človek — — rad poslušam dobre svete in kolikor mi je moč, ravnam se po njih.

Svetovalo se mi je, naj ne pojem zaljubljenih — to je že pusto; naj si izvolim više predmete. Zapel sem res tri pesmi solncu in mesecu — eno obema skupaj, potem pa še vsakemu eno posebej — to je vendar dovolj; če pesmi niso bile povšeči naročniku, kaj morem jaz zato?

Tako sem si tudi nocój izbral resen predmet za svoj govor; zakaj ravno sol, to bom povedal na zadnje, in reči smem, da sem ga na vse strani dobro premislil in pretehtal. Toraj začnimo!

Sol ($\frac{Na}{Cl}$) = 58.5, to je vendar učenost! je ena izmed narimenitnejših in potrebnjejih reči. Neslana jed se ne prilega ne gerlu ne želodcu, in ni moč hujšega reči človeku, kakor če se mu pravi: še neslanega kropa nisi vreden!

Pa ne samo človek, tudi neumna žival močno čišla sol; ovce in kozé, voli in krave jo imajo radi, kakor najslajše slaščice, in sme se reči, da prav hrepené po nji; ne moreš se jim bolj prilizniti in prikupiti, kakor če jim pomoliš kaj slanega.

Saj veste, kaj počno naši pastirji, ko hočejo poklicati ovco ali kravo, pa nimajo ravno nič slanega pri roki? — — kar pa jim dajó, temu se ne more reči, da je neslan krop!

In tudi naš Izveličar sam je dejal svojim apostelnom, pošiljaje jih po vesoljnem svetu: „Vi ste sol té zemlje.“ In sv. pismo rado govori o soli modrosti. In katoliška cerkev nam je dala vsem pri svetem kerstu peščico soli v usta, bog dal, da ne zastonj!

Iz tega se vidi, da bog sam in njegovi namestniki čislajo sol in časté.

Če hoče človek shraniti meso, da se mu ne spridi, in ne segnije, dobro ga osoli; in bog sam je osolil svoje morje, da mu ne segnije — kak semrad pa bi bil to! In tudi zemlja sama je sem ter tje na debelo osoljena, da se ji ne spridi oserčje. To se kaže posebno na gornjem Avstrijskem.

Prijatelji! Slovenski narod posebno ljubi sol in rad in pogostoma jo rabi. Neslan krop, kakor sem že dejal, mu je narhujša reč. „Ta je bila neslana“, pravimo pusti besedi. — „Pojdi se solit!“ — velimo neslanemu sitnežu. — „Ti neslana spaka!“ — „To sem mu jo pa zasolil!“

Pa naš narod nima samo rad soli, — tudi ima je dovolj, hvala bodi bogu zato večna! Dobro nas je osolil, zato se pa tudi kmalu ne bomo spridili.

Rekel sem, da slovenski narod ima dovolj soli. Katero sol pa menim, to si lahko mislite — kuhinjske soli ne prideluje on, kupovati si je mora in drago kupovati; — in če pojde še dolgo takó dalje, kakor gre zdaj, — še kupovati si je ne bo mogel več in moral bo res zadovoljen biti z neslanim kropom.

Natora pak je dobra, modra mati; ker ni mogla vsem svojim otrokom dati vsega, razdelila je svoje darove tako umno, da se vendar izhaja. Drugim narodom je dala telesne soli, nam pa duhovske, in ta nas tolaži, da nimamo une; kakor se moramo sploh mi velikokrat tolažiti s svojimi duševnim blagom, da nam pomanjkuje telesnega. — Naše kraljestvo ni na tem svetu!

Ciceron pravi o Sicilijanih, da se jim tako slaba nikoli ne godi, da bi ne povedali kake slane. Nunquam tam male est Siculis . . .

Te lepe lastnosti je podaril bog tudi Slovencu obilo — hvala mu bodi zató!

Če se mu slaba godí, da ne vé, kaj bo jedel jutri, tolaži se: „E kaj! do smerti bom živel, če same sline požiram.“

Manjša izguba po večji, ga ne boli; vdaja se v svojo nesrečo rekoč: „kamor je šla krava, naj gre pa še tele!“

Nemški pesnik pravi, da je nevarno leva buditi; gorjé pa tudi tistemu, ki razdraži Slovenca. Ne dá si berbatí pod nosom, pušica za pušico bo letéla ná-nj, in zadevale ga bodo tam, kjer ga najbolj boli, tako, da bo v kratkem kakor sv. Boštjan. Trikrat pa gorje njemu, ki zajde v veselo druhal, „zrelíh tíčev!“ Lepo pohlevno naj se obnaša, naj jih ne meri od tál do verha, naj se jim ne posmehuje in naj ne viha nosí kakor bi mu slabo dišalo med njimi, z eno besedo, naj nikár ne „zabavlja!“ če ne, — začeli se bodo igrati z njim, kakor mlade mačice z nedolžno miško.

Slovenec ima ostre nohte, pa kakor mačka, nosí jih večidel skrite da te ne praskne, če z lepo ravnaš z njim; kedar pa ga začno serbeti, tedaj je bolje, da greš po drugem opralku!

In to je dobro. Ko ne bi bilo tako — saj mislim, da bi nas bili že pojéli na zelji.

Nek znanec moj, pravi sin svoje domovine, ki je bil dobil pri sv. kerstu obilo peščico soli v usta, pomenkoval se je v neki družbi sè svojim sosedom malo prenaglâs in se po svoji slabi navadi, kakor je bilo videti, posmehoval nekomu. Njemu nasproti je sedel človek, ki je, kakor pravijo, rad »zabave iskal« in »zdražbo« delal, kjer je mogel; in češ, da posmehovalec nánj meri, — prebada ga ves čas z očmi. Pri odhodi pa skoči predinj ter se zareži nad njim: Kaj ste me pa spet zasmehovali! Moj prijatelj pa se mu nasmehlja, kakor se je znal le on posmehljati, ter mu mirno zaverne: E gospod! kaj mislite, da ste vi sami smešni!

Po moji misli mu jo je bil dobro zasolil!

Nek kmet, ki je bil svojo pravdo doktorju izročil, hodil ga je pogostoma podrezovat. Ker ga pa doktor zmerom le odpravlja s prazno besedo, mu je na zadnje le preveč, in tirja svoja pisma nazaj. Advokat pa, ki ni rad ovčice izpustil, predno je ni ostrigel popolnoma, izgovarja se, da pisma so tam in tam. Kmet pa, ki je čutil, kam pès taco molí, ga vpraša vès nevoljen: »Gospod, ali so moja pisma morda molzna, ali kali? da jih ne dobim več nazaj!

Ker pa že govorimo o kmetu, gospodu in pismih, pa še eno, da bodo tri in sicer ribniško.

Serdit zažene, kakor so že taki gospodje, davkar Ribničanu pisma pred noge. Ta pa se postavi, češ, to je pa vendar preveč, ter se zagrozi nad njim: Gospod, če jih ne poberete koj, bom pa eno storil, ki se Vam ne zdi. Osupnem ga gleda vradnik, saj tacega glasu ni bil vaju iz kmečkih ust, ter ga vpraša ne čisto brez skerbi: — kaj? — Ta pa mu odgovori: Lejte no, sam jih bom póbral; in kar govoril to je storil.

Pa kaj bi nosil kamenje na Kras! da je sol imenitna stvar, to sem pač dokazal temeljito; da pa Slovenec ni brez njé, to je znana reč.

Bodi toraj tukaj konec mojega prvega učenega govora, kateremu, ker govori o sami soli, pač ne porečete, da je — neslan!

Nauk:

Če nam kaj napraviš,
In na mizò staviš,
Dobro prej osoli;

Ker prepričan bodi:
Sol nikjér ne škodi
Brate! in nikoli.

Boris Mirán.

Literarni pogovori.

II.

Do zdaj se res kaže, kakor bi hotela tvoja obveljati. Zvon je našel več pomoči, kakor sem je pričakoval. Lepo jih je videti, kako se versté drug za drugim k darilni mizi ter pokladajo nanjo svoja darila,

ta manjša, oni večja, po premoženji in — dobri volji; večina — ožuljene cesarske podobe, ki se jim vidi, da so res pridobljene s potnimi rokami; zdaj nepretergana versta, zdaj malo presledka, da si človek nekoliko oddahne — duhovni in posvetni možje, učenjaki in prostaki, učeniki z učenci, tu eleganten mestjan, za njim prost kmet z malo okornimi nogami, pa umnim, bistrim pogledom! Marsikateri stisne pobiralcu mimogredé dobroserčno roko, marsikateri mu pomenljivo pomišlne, češ: le moško naprej, pa ničesar se bati! nekateri pa ga tudi pozdravi s prijazno, izpodbudljivo besedo. Kar pa narbolj razveseljuje oko in serce, ki pri nas ni ravno razvajeno s takim pogledom, med krepkimi glasnimi moškimi koraki, drobne, goste stopinjice, ki jih ni čuti; med resnimi možaki, kakor jasne plavice tu pa tam med pšenico, prikazujejo se — in ne prereditko — lepe ženske podobe, gospodičine in gospé ali kar je lepše: dekleta in žené; vsaki izdersne izpod umetno robljene, dišeče rutice zganen papirček na mizo, vsaka malo, gracijozno pokima z glavico, pa ne pregloboko — ta pa, če se ne motim, se je celo malo nasmehljala, potem pa hitro izgine izpred očí, kakor v sanjah prijazna prikazen! Pa to bi človeka malo ne veselilo! — saj nimamo derenega serca.

Hvalo jim vsem, kateri so prišli, in tudi tistim, ki so obljubili priti pa jih je zaderževalo do zdaj — slabo vreme; naj bodo prepričani, da njihovi darovi ne bodo darovani — zastonj!

Začetek toraj bi ne bil slab; to da, prijatelj! ne pozabiva modrih Solonovih besed, katerih resnico je prepozno spoznal Lidije kralj, takrat še le, ko mu je na germadi stoječemu, že plamen lizati jel boste noge; namreč, da ne imenujmo človeka, če se mu še tako dobro godi, srečnega, predno nismo videli njegovega konca!

Tudi prvi „Zvonov“ glas, kakor mi pišeš ti in mi poročajo drugi, ni bil ravno sploh neprijeten ušesom in srcem. Ali to veselje ni čisto brez grenke kaplje. Videti je, da se pričakuje veliko, ali bo pa moč vstreči vsem željam? Stvarnik nad oblaki ima gotovo mnogoversten repertorij: dež in točo, sneg in slano, grom in strelo; ima žareče solnce na sinjem nebu, jasnem ko ribje oko in ima vmazano-sive megle in oblake, ki se vlačijo zaspano in dolgočasno po nebu; pošlje, če hoče, mraz, „da kamenje poka“ in vročino, „da vrana zijá“ — pa vendar, kakor že pravi prigovor, ne more pogoditi vsem. Kako bi se moglo terjati kaj tacega od ubozega človeka? Druge pomoči ni, kakor da napravi človek gosti, kolikor mogoče, mnogoverstne, potem morda vendar sme upati, da si izbere sleherni gost kaj za svoje gerlo, morebiti še celo kaj, kar ponese domu svojim otrokom — po besedi Goethejevi: Če daješ kaj, le mnogo daj — potem si vsak izbere kaj.

Prosim toraj čestite bralce in ljubeznjive bralke (tudi taci nam je dal bog več, kakor smo se jih nadejali) naj ne zahtevajo, da jim godi vse, kar se jim prinese; jako mnogoverstne gostove imamo; ta ima rad sladko, oni kislo; ta je prijatelj papriki, ki je drug ne more terpeti,

tako da je res križ — vsem vstreči ne mogoče; naj bo toraj vsak zadovoljen, če najde le eno, ki se mu prilega, pa naj si té obilneje privoščí; ko bi pa bil kedó tako izbirčen, tako razvajen, da bi mu nič ne dišalo, tega pa prosimo, naj za ljubo vzame vsaj našo — dobro voljo! —

Izrekujejo se želje, naj bi prinašal „Zvon“ tudi znanstvene spise, tudi tvoja je ta želja — pa moja tudi. Druzega ne manjka, kakor prostora. Pa naj se poveča list! — Izborno! acu rem tetigisti, tudi od drugod sem že slišal ta glas; ali, dragi prijatelj, postava je v naravi in v življenji, da dva vatla sukna, bodi si debelo ali tenko, veljata več, kakor — eden. Če pa je všeč kupcem, naj govoré — sukna nam ne manjka. Zdaj pa še eno, ki me že dolgo grize. Od več strani mi dohaja glas, da jim je list še precej povolji, le zdi se jim malo — premajhen; ko bi bil vsaj tolik, kakor nekdanji „Glasnik!“ In ti sam mi pišeš to! Brate! ali pa tudi veš, kaj praviš? Ali si meril, predno si govoril? Glasnik je imel več podob, v eni je res nekoliko večí memo „Zvona“, v vseh družih pa nekoliko — manji. Pa si primerjal čerke? To mora vendar reči vsak, da Zvonova pola ima veliko več berila kakor Glasnikova. Kaj pa papir? ali si ga dobro pogledal? Poglej kedar imaš čas, razne časnike vseh jezikov, kakor sem jih jaz, pa mi povej, kateri ima tako lep, tako drag papir! To, prosim, naj se tudi dobrovoljno pomisli; če je pa splošna volja naročnikov, da se oblika Zvonova poveča, naj se le oglasijo, kakor je bilo prej rečeno.

Pri tej priložnosti, in to bodi konec denšnjega pogovora, izrekuje serčno zahvalo posebno tistim gospodom, ki so pripoznali v pisnih mojo dobro voljo, in me spodbudili z marsikatero dobro besedo; in vmes, čujte! so tudi lepa, drobna pisemca, zanje pa dvojno hvalo!

S.

Listnica. G. Jan. K—k, na B. O Vaših pesmih obširno, kakor hitro mogoče. G. J. C—n, v Lj. Kaj je treba take prošnje? iz serca radi! G. L. G—c, pri sv. L. Lepo hvalo! pa prestav „Zvon“ ne bo prinašal. G—na A. S—I, na S. Upamo, da se ne boste motili. G. A. U—k, v C. Serčno hvalo! list prejeli. G. V. O—c, v N. Prav radi! omenjeni spis le pošljite. G. Fr. V—r, na K. Storiло se bo, kar želite; poslano se bo pregledalo. G. F. K—c, v M. List se more pošiljati le tistim, ki se zanj oglašijo, kakor se je bralo v „slov. Narodu.“ Č. vredništvom: Novic, Besednika, slov. Gospodarja, Jadr. Zarje in Obrane. Hvale za poslano liste, z veseljem bomo pošiljali „Zvon“ v zameno.

Zopet nam je primanjalo prostora; naj toraj gospodje, ki so nam poslali svoje reči v pregled, še malo poterpé; vse pride s časom na versto; v kratkem se je nabralo v listnici „Zvonovi“ toliko poslanega blaga, da ga ni bilo moč do zdaj, pri velikih opravkih, le po vrhu pregledati.

Prošnja razpošiljalca. Če kedó izmed č. naročnikov ne prejema redno svojega lista, prosimo, naj se nam po najkrajši poti pritoži; prizadajati si bomo, kolikor moč, vstreči vsaki želji naših naročnikov; če je došel komu 1. list v slabem stanu, naj nam le naznani, imamo še nekoliko iztisov. —

Da se nam ne očita morda pozneje po krivici zanikernost, naj se tukaj še enkrat očitno in jasno izreče, da Zvon se bo pošiljal le tistim naročnikom mariborskega Glasnika, kateri nam naznanost naznanijo, da so stem zadovoljni, in ne čakajo rajši obljubljene knjige; več ne moremo in ne smemo storiti.